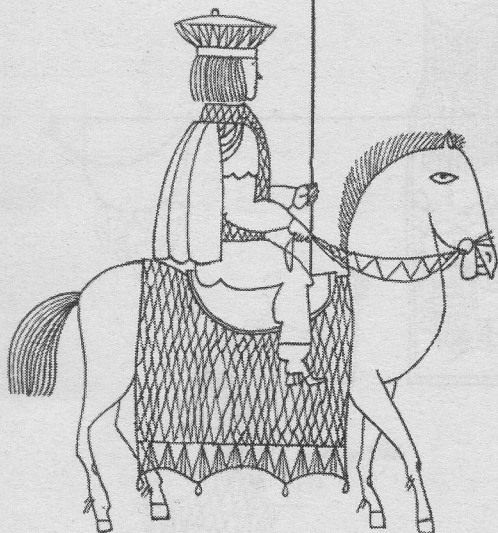

CHARLES PERRAULT

Cele mai frumoase
povești

TRADUCERE DE ALEXANDRU ANDREI

REGIS

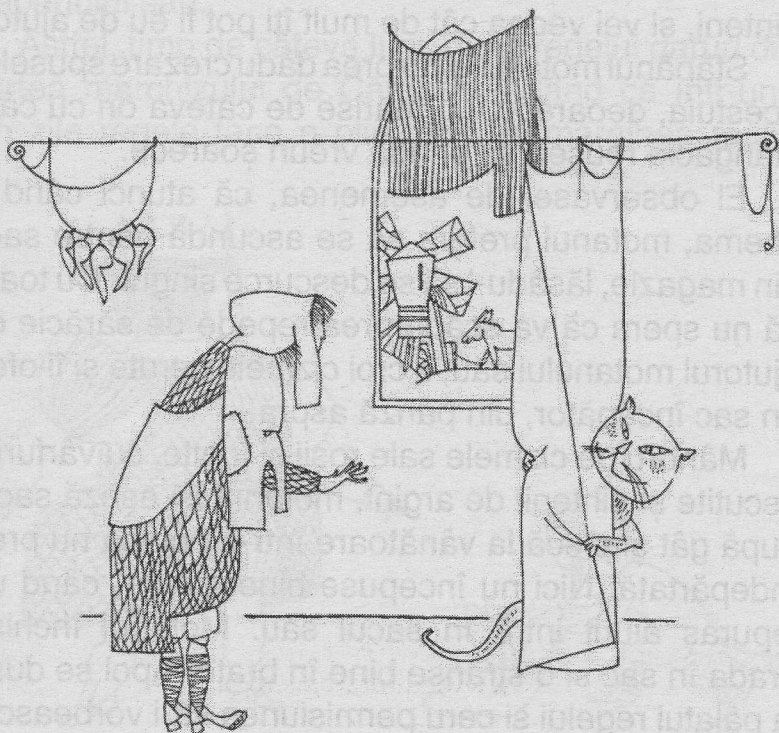
CUPRINS

Motanul Încălțat	3
Frumoasa din pădurea adormită ..	11
Cenușăreasa	25
Piele de măgar	37
Scufița Roșie	54
Degețel	59
Riquet Moțatul	73
Uriășul Periferigerilerimini	84
Lupul cel alb și ciuboțelele roșii....	90
Trei dorințe	99
Barbă-Albastră	104

Un bătrân morar lăasă moștenire celor trei feciori, după moartea sa, o moară, un motan și un măgar. Aceștia își împărțiră repede averea. Feciorului mare îi reveni moara, celui mijlociu măgarul, iar celui mic nu-i rămase decât motanul.

Supărat că obținuse atât de puțin din averea tatălui său, feciorul cel mic se plângea oricui avea timp să-l asculte:

— Frații mei mai mari vor putea să-și câștige pâinea întovărășindu-se, pe când eu, după ce îmi voi fi mâncat motanul și îmi voi fi făcut o căciulă din blana lui, voi muri de foame!

Motanul, care auzea ceea ce spunea stăpânul său, se supără și îi spuse cu un aer foarte hotărât:

— Stăpâne, nu fi așa de trist! Mai bine adu-mi un sac și croiește-mi o pereche de cizme înalte cu pinteni, și vei vedea cât de mult îți pot fi eu de ajutor!

Stăpânul motanului nu prea dădu crezare spuselor acestuia, deoarece îl urmărise de câteva ori cu câtă stângăcie reușea să prindă vreun șoarece.

El observase, de asemenea, că atunci când îl chema, motanul prefera să se ascundă printre sacii din magazie, lăsându-l să se descurce singur. Cu toate că nu spera că va scăpa prea repede de sărăcie cu ajutorul motanului său, îi croi cizmele cerute și îi oferii un sac încăpător, din pânză aspră.

Mândru de cizmele sale roșii și înalte, cu vârfurile ascuțite și pinterii de argint, motanul își așeză sacul după gât și plecă la vânătoare într-o poiană nu prea îndepărtată. Nici nu începuse bine pânda, când un iepuraș aiurit intră în sacul său. Motanul închise prada în sac și o strânse bine în brațe. Apoi se duse la palatul regelui și ceru permisiunea să-i vorbească.

A fost invitat în camera majestății sale și, înclinându-se cu multă eleganță, i se adresă acestuia:

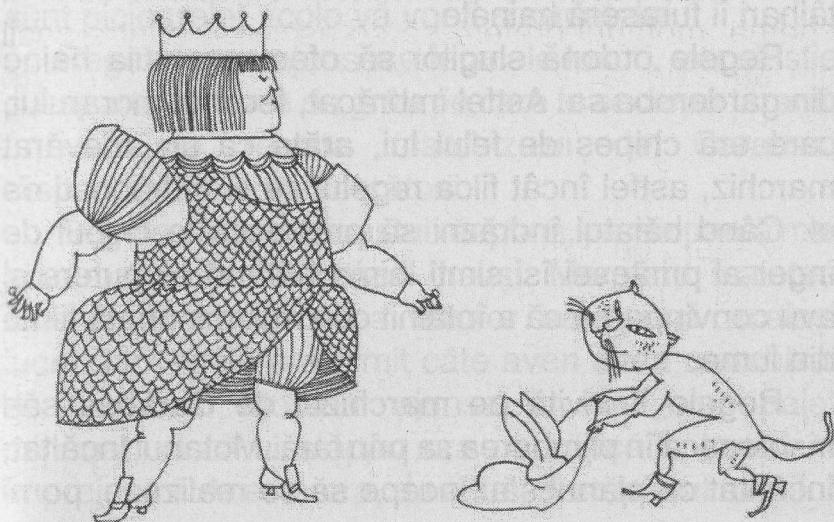
— Iată, sire, un iepure, pe care marchizul de Carabas (acesta era numele pe care îl alesese stăpânului său) m-a rugat să vi-l ofer din partea sa!

— Mulțumește stăpânului tău și asigură-l că-mi face o mare plăcere! răspunse regele, plăcut surprins de gestul marchizului.

După câteva zile, motanul se ascunse într-un lan de grâu și prinse în sacul său două potârniche care, fiind prea curioase, intraseră prin gura largă a acestuia.

Se duse și acum la palat și le oferi regelui, care le primi cu multă plăcere și mulțumi pentru generozitatea stăpânului său.

Astfel, timp de câteva luni, duse regelui daruri din partea marchizului de Carabas. Aflând că într-una din zile regele face o plimbare pe marginea râului

însoțit de fiica sa, care era cea mai frumoasă fată din regat, motanul se duse la stăpânul său și îi spuse:

— Stăpâne, dacă-mi urmezi sfatul, vei ajunge cel mai fericit bărbat din lume! Trebuie doar să te scalzi în râu în locul pe care ți-l voi arăta! Lasă-te în seama mea!

Băiatul făcu întocmai cum îl sfătuisese motanul, fără să aibă habar de intențiile acestuia. Nici nu intrase bine în apa râului, că regele și suita sa numeroasă se apropiară de mal. Motanul, zărindu-l în preajmă, începu să strige cu disperare:

— Ajutor! Ajutor! Marchizul de Carabas se îneacă!

Auzind strigătele de ajutor, regele privi pe fereastra caleștii și îl recunoscă pe Motanul Încălțat, care îi adusese de atâtea ori vânat. Ordonă slugilor să sară în ajutorul marchizului de Carabas.

În timp ce acestea îl scoteau pe sărmanul băiat din râu, Motanul Încălțat se apropie de caleașca regelui și povesti că, în timp ce stăpânul său se scâldea, niște tâlhari îi furaseră hainele.

Regele ordonă slugilor să ofere acestuia haine din garderoba sa. Astfel îmbrăcat, feciorul morarului, care era chipeș de felul lui, arăta ca un adevărat marchiz, astfel încât fiica regelui se și îndrăgosti de el. Când băiatul îndrăzni să privească la chipul de înger al prințesei își simți inima bătând cu putere și avu convingerea că a întâlnit cea mai minunată ființă din lume.

Regele îl invită pe marchizul de Carabas să-l însoțească în plimbarea sa prin țară. Motanul Încălțat, încântat că planul său începe să se realizeze, porni

la drum înaintea lor. El întâlnește niște țărani ce coseau fânul într-o poiană și-i amenință astfel:

— Cosașilor, dacă nu-i spuneți regelui că această poiană aparține marchizului de Carabas, atunci o să fie rău de voi!

Nu după mult timp, ajungând în dreptul cosașilor, regele îi întrebă cine este stăpânul acestor locuri minunate.

— Sunt ale marchizului de Carabas, răspunseră aceștia în cor, înfricoșați de amenințarea Motanului Încălțat.

— Este o proprietate foarte frumoasă, mărturisi regele oaspetelui său.

— Este o poiană de unde pot aduna în fiecare an mult fân, îi explică, modest, marchizul.

Motanul, care își continuase drumul, întâlnește un grup de secerători, pe care îi amenință:

— Dacă nu spuneți regelui că recolta pe care o strângeți aparține marchizului de Carabas, unde vă sunt picioarele, acolo vă vor fi și capetele!

Regele, care ajunsese în acele locuri, vru să știe cui aparțin lanurile de grâu pe care le secerau țărani.

— Este recolta marchizului de Carabas, răspunseră în cor secerătorii.

Regele, la auzul acestui răspuns, părea parcă mai bucuros decât marchizul însuși. Mergând înaintea caleștii, motanul cerea tuturor să spună același lucru, iar regele era uimit câte averi avea marchizul de Carabas. Motanul ajunsese în fața unui palat minunat, al cărui stăpân era un căpcăun temut în împrejurimi. Acesta era, de altfel, și stăpânul averilor

despre care regele credea că aparțin marchizului. Motanul Încălțat știa totul despre căpcăun. El ceru permisiunea să-i vorbească, spunând că nu a vrut să-și continue drumul fără a-i aduce omagiile sale.

Căpcăunul îl primi pe Motanul Încălțat și-l trată ca pe un oaspete de vază.

— Mi s-a spus, monseniore, că puteți să vă transformați în orice fel de animal! Că puteți, de exemplu, să vă transformați în leu sau în elefant, se adresă motanul, plin de admirație, căpcăunului.

— E adevărul gol-goluț! răspunse plin de mândrie căpcăunul. Ca să vă conving, mă voi transforma în leu.

Când văzu leul lângă el, motanul se sperie atât de tare, încât se cățăără pe acoperișul palatului, deși cizmele sale cu pinteni alunecau pe olane. Asigurându-se că gazda sa și-a reluat forma de căpcăun, coborî de pe acoperiș și își mărturisi admirația.